

Katecheza VI – Niedziela 20 października

OFIARA KOŚCIOŁA

Po aklamacji wiernych ma miejsce modlitwa zwana anamnezą, tzn. pamiątką: „wspominając, Boże, zbawczą mękę Twojego Syna, ...” (*III ME*). Kapłan nie tylko wspomina czyny zbawcze Chrystusa, ale one tutaj, w tym momencie, się urzeczywistniają. Tu, na ołtarzu, jest Chrystus obecny w swojej ofierze krzyżowej, w swoim zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu.

W dalszej części kapłan modli się: „wejrzyj, prosimy, na dar Twojego Kościoła i przyjmij ofiarę, przez którą pojednałeś nas ze sobą. Spraw, abyśmy posileni Ciałem i Krwią Twojego Syna i napełnieni Duchem Świętym, stali się jednym ciałem i jedną duszą w Chrystusie”. Ta modlitwa jest prośbą o owoce Komunii Świętej.

W ofiarę Chrystusa włączana jest ofiara Kościoła, a w jej ramach ofiara każdego z nas. Być jednym ciałem w Chrystusie, być jedną duszą w Chrystusie, w rodzinie i w Kościele - oto owoc Mszy Świętej! Ta jedność jest możliwa przez „bycie darem” dla drugiego, przez składanie ofiary z siebie, przez poddanie własnego „ja” dobru drugiej osoby.

MODLITWY WSTAWIENNICZE

Pierwsza z modlitw wstawienniczych brzmi: „Niech On nas uczyni wiecznym darem dla Ciebie, abyśmy otrzymali dziedzictwo z Twoimi wybranymi, przede wszystkim z Najświętszą Dziewicą, Bogurodzicą Maryją, ze św. Józefem Jej Oblubieńcem, świętymi Apostołami i Męczennikami, (ze świętym N.) i wszystkimi świętymi, którzy nieustannie orędują za nami u Ciebie” (*III ME*). Jest to prośba o przyjęcie ofiary zgromadzonych na Mszy Świętej wiernych. Każdy jej uczestnik złożył na ołtarzu część siebie (radość, podziękowanie, ból, sprawy trudne). Teraz kapłan prosi o przyjęcie każdego z nas jako daru oddawanego Bogu. Jest to możliwe przez Chrystusa, ofiarującego się swojemu Ojcu. To Boży Syn wpisuje nas - członków Jego Ciała, którym jest Kościół - w dar swojego życia i zanoszą przed tron Ojca.

Kościół na ziemi, którego członkami jesteśmy, żyje w łączności z Kościołem zbawionych. Dlatego też prośbę o przyjęcie siebie jako daru, kieruje do Boga za wstawiennictwem świętych w niebie, a przede wszystkim za wstawiennictwem Najświętszej Dziewicy, Bogurodzicy Maryi. Tak oto przez Maryję i świętych, spotykają się ze sobą liturgia niebieska i liturgia ziemna.

W dalszej części liturgii Eucharystii kapłan modli się: „Prosimy Cię, Boże, aby ta ofiara naszego pojednania sprowadziła na cały świat pokój i zbawienie. Utwierdź w wierze i

miłości Twój Kościół pielgrzymujący na ziemi, a więc Twojego sługę, naszego Papieża N., naszego biskupa N., wszystkich biskupów świata, duchowieństwo i cały lud odkupiony”. Ta kolejna modlitwa wstawiennicza obejmuje cały świat. Największym darem doczesnym dla niego jest pokój, a największym darem wiecznym jest zbawienie. Dlatego właśnie tak żarliwie prosimy o te najważniejsze dary.

Następnie intencja modlitewna „wraca” do Kościoła, który pielgrzymuje drogami tego świata i pragnie go przemieniać wartościami duchowymi. Do wypełnienia tego zadania potrzebuje on przewodników, a więc biskupów, kapłanów i wiernych, którzy na mocy sakramentu Chrztu stają się zaczynem dobra w świecie. Symbolem i gwarantem jedności Kościoła, jedności w wierze, w sprawowaniu liturgii i udzielaniu sakramentów jest Ojciec Święty. Dlatego modlimy się za niego podczas każdej Mszy Świętej.

Kolejna prośba kierowana do Boga w Modlitwie Eucharystycznej brzmi: „wysłuchaj łaskawie zgromadzonych tutaj wiernych, którzy z Twojej łaski stoją przed Tobą. W miłosierdziu swoim, o dobry Ojczy, zjednocz ze sobą wszystkie swoje dzieci rozproszone po całym świecie” (*III ME*). Kapłan prosi najpierw za wiernych, uczestniczących we Mszy Świętej, czyli za „stojących” przed Panem, a następnie Kościół kieruje swoją modlitwą do dobrego Ojca za wszystkie Jego dzieci, które są rozproszone po całym świecie, w tym także za tych ludzi, którzy Boga jeszcze nie znają lub odeszli od Niego.

W ostatniej modlitwie wstawienniczej Kościół modli się za tych, którzy odeszli z tej ziemi, ale nie mogą jeszcze radować się przebywaniem z Ojcem w niebie. Zmarli potrzebują oczyszczenia przez pokutę za kary zaciągnięte z powodu popełnionych grzechów. Kościół pielgrzymujący przez tę ziemię czuje się mocno złączony z Kościołem cierpiącym w czyśćcu i chce nieść pomoc duszom tam pokutującym. Najskuteczniejszą formą świadczonej im pomocy jest Msza Święta ofiarowana za nich.

Doskonale rozumiała to św. Monika, która w ostatnich dniach swojego życia powiedziała do swojego syna, św. Augustyna: „To nieważne, gdzie złożycie moje ciało. Zupełnie się o to nie martwicie! Tylko o jedno was proszę, żebyście - gdziekolwiek będziecie - wspominali mnie przed ołtarzem Pańskim” (*wyznania, IX 11*).

„PRZEZ CHRYSZTUSA, Z CHRYSZTUSEM I W CHRYSZTUSIE”

Następnie kapłan mówi: „Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie Tobie, Boże, Ojczy wszechmogący, w jedności Ducha Świętego, wszelka cześć i chwała przez wszystkie wieki wieków”. Jest to tzw. doksologia końcowa. Jest ona uwielbieniem Boga za dzieła dokonane przez Niego w Chrystusie.

„Przez Chrystusa” oznacza pośrednictwo Chrystusa między Bogiem Ojcem a człowiekiem. Przez Niego może człowiek dotrzeć do Boga Ojca. Przez Chrystusa Bóg mówi do człowieka i przez Chrystusa człowiek mówi do Boga. „Z Chrystusem” oznacza, że z Bogiem Ojcem jest także uwielbiony Syn Boży, który jest równy z Ojcem. „W Chrystusie”, to znaczy, że Bóg Ojciec otrzymuje uwielbienie w Synu, a więc to określenie wskazuje także na współistotność Syna z Ojcem. Uwielbienie Boga Ojca dokonuje się „w jedności Ducha Świętego”. Duch Święty jest twórcą jedności Kościoła, który jest Ciałem Chrystusa. Duch Święty mieszka w Kościele, uświęca go i daje nam odczuć swoją bliskość przez dary, którymi nas obdarza. Uwielbienie Boga w doksologii końcowej jest więc uwielbieniem Trójcy Przenajświętszej, czyli Boga Ojca przez Jezusa Chrystusa w Duchu Świętym.

Na słowa doksologii wierni odpowiadają: „Amen”. To słowo jest odpowiedzią wiernych na całą Modlitwę Eucharystyczną.

MODLITWA PAŃSKA

Gdy przyjrzymy się bliżej treści próśb Modlitwy Pańskiej, to zauważymy, że pierwsza ich część nawiązuje do myśli zawartych w Modlitwie Eucharystycznej. „Święć się imię Twoje” - wielbimy Boga. „Przyjdź królestwo Twoje” - uczestniczenie we Mszy Świętej daje już tutaj, na ziemi, udział w królestwie Bożym. „Bądź wola Twoja” - sprawowanie Najświętszej Ofiary jest możliwe przez złożenie własnej ofiary, a to przecież wiąże się z wypełnieniem woli Bożej. A więc pierwsze trzy prośby *Modlitwy Pańskiej* streszczają Modlitwę Eucharystyczną.

Natomiast pozostałe wezwania modlitwy *Ojcze nasz* wprowadzają nas w liturgię uczt ofiarnej i przygotowują nas na przyjęcie Komunii Świętej. Wyraźnie na to wskazuje prośba: „Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj”. Chodzi tutaj nie tylko o chleb materialny, ale też o chleb życia (królestwa niebieskiego), a nim jest przecież sam Jezus Chrystus.

Następna prośba: „i odpuść nam nasze winy, jako i my odpuszczamy naszym winowajcom”, przypomina nam, że otrzymane od Boga odpuszczenie naszych grzechów zobowiązuje nas (jest także warunkiem) do przebaczenia win naszym bliźnim. Aby móc przystąpić do ołtarza, na którym Chrystus składa ofiarę za nasze grzechy, i aby móc przyjąć Jego Ciało, trzeba najpierw pojednać się ze swoim bratem i ze swoją siostrą.

„I nie wódź nas na pokuszenie”. W tych słowach wyrażamy gotowość na przyjęcie doświadczenia, które Bóg na nas dopuszcza, a zarazem jesteśmy przekonani, że umocnieni Jego łaską potrafimy wytrwać w tym doświadczeniu.

W ostatnim wezwaniu: „ale nas zbaw ode złego”, zawarta jest prośba o uwolnienie nas spod wpływu szatana. Tę myśl podkreśla modlitwa odmawiana bezpośrednio po

Modlitwie Pańskiej. Jest ona „błaganiem o uwolnienie całej wspólnoty wiernych spod mocy zła”.

„WYBAW NAS, PANIE”

Kapłan w tych słowach prosi o wybawienie nas od „zła wszelkiego”, czyli od różnych form zła, które chcą opanować nasze serca. Następnie prosi Boga: „Obdarz nasze czasy pokojem”. Chodzi tu zarówno o pokój zewnętrzny, czyli wolność od wrogów, zagrażających suwerenności narodu, jak też pokój wewnętrzny, czyli pokój w sercu człowieka.

Na końcu tekst tej modlitwy zawiera prośbę o charakterze eschatologicznym. Nasze prośby zanoszone do Boga o wolność od grzechu i o pokój, tutaj na ziemi, owiane są nadzieją na spotkanie z Chrystusem w chwili Jego przyjścia, a tym momentem będzie nasza śmierć lub też przyście Jezusa na końcu świata. Mimo naszych upadków, mimo naszych grzechów, „pełni nadziei” oczekujemy spotkania z Nim, który jest samym miłosierdziem Boga Ojca.

Na modlitwę kapłana odpowiadają wierni aklamacją: „Bo Twoje jest królestwo i potęga, i chwała na wieki”.